

Κυριακή 11η Μαΐου 2025

Κυριακή τοῦ Παραλύτου.

(Ἰωάν. 5, 1 – 15).

«ὁ γάρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ» (Ἰωάν. 5, 13).

Στήν ωραία καί χαρούμενη ἀναστάσιμη περίοδο τῆς διαδρομῆς μας πρὸς τήν Πεντηκοστή βλέπουμε σήμερα τόν Κύριο νά κάνει τή δική Του πορεία πρὸς τόν ἀνθρώπινο πόνο. Πορεύεται στά Ἱεροσόλυμα καί κατευθύνεται στήν κολυμβήθρα τῆς Βηθσεδά, ἐκεῖ ὅπου ἡ ἐλπίδα συμπλέκεται μέ τήν προσμονή καί ἡ ἀπογοήτευση μέ τή χαρά. Ἐκεῖ ὅπου τά ἐρωτηματικά ἄλλοτε λαμβάνουν ἀπαντήσεις καί ἄλλοτε γίνονται μεγαλύτερα ἢ καί μετατρέπονται σέ παράπονα. Ἐκεῖ συναντάει ἕναν ἄρρωστο, καθηλωμένο γιά τριάντα ὀκτώ χρόνια στό κρεβάτι του. Τοῦ χαρίζει τήν υἰγεία τοῦ σώματος. Προσπαθεῖ νά τοῦ χαρίσει καί τήν υἰγεία τῆς ψυχῆς. Ὁ Κύριος ἐπιτελεῖ τό θαῦμα διακριτικά. Μέ εὐγένεια συμπαραστέκε-

ται, μέ ἀθόρυβο τρόπο θαυματουργεῖ, μέ σοφία χάνεται μέσα στό πλῆθος.

«Ἐξένευσεν» ὁ Ἰησοῦς σημειώνει ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης. Τό ρῆμα ἐκνέω σημαίνει ξεγλιστράω, χάνομαι ἀθόρυβα, ξεφεύγω διακριτικά. Ὁ εὐεργέτης «ἐξένευσεν». Ἀποσύρθηκε διακριτικά, γρήγορα καί ἀθόρυβα ἀπό τό προσκήνιο. Ξεγλίστρησε μέσα στόν ὄχλο. Ἀπέφυγε τόν θαυμασμό τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Χριστός ἀποστρέφεται τόν θόρυβο. Δέν πλησιάζει οὔτε εὐεργετεῖ τόν πονεμένο ἄνθρωπο γιά νά προκαλέσει ἐντυπώσεις. Προσεγγίζει τούς ἀνθρώπους ἀπό ἀγάπη. Τούς φροντίζει μέ σοφία. Θευματουργεῖ μέ διάκριση.

Ὅλοι βρισκόμαστε στή θέση τοῦ παραλύτου τῆς Βηθесδά, διότι ὅλοι εἴμαστε καθηλωμένοι στό κρεβάτι τῆς ἁμαρτίας καί τῆς πάσης φύσεως ἀδυναμίας. Σέ ὅλους μας ὁ Χριστός ἀπλώνει τό βλέμμα Του καί μᾶς ἀγκαλιάζει μέ τήν παρουσία Του. Δέν ἐπιθυμεῖ, ὅμως, νά ἐπιβάλλει αὐτή τήν παρουσία. Ὁ Κύριος, ὅπως «ἐξένευσεν» στήν κολυμβήθρα τῆς Βηθесδά, ἔτσι ἐκνέει καί σέ κάθε περίπτωση

πού κρίνει ότι αυτό είναι ωφέλιμο για τον άνθρωπο. Αυτό τό κάνει για δύο λόγους.

Πρῶτον, ὁ Χριστός δέν σταματάει νά εὐεργετεῖ, ἀλλά συνήθως τό κάνει μυστικά καί ἀθόρυβα. Διακριτικά ἐξαφανίζεται καί ἀποτραβιέται στό παρασκήνιο, γιά νά μήν ἐπιβάλλει ἐξαναγκαστικά μία σχέση μέ τόν εὐεργετούμενο. Ὁ Κύριος θέλει νά ὑπάρχει σχέση μέ τόν ἄνθρωπο, ἀλλά ἡ σχέση αὐτή νά εἶναι ἐλεύθερη. Μόνον ἡ ἐλεύθερη ἀγάπη γιά τόν Θεό οἰκοδομεῖ μία ὑγιή σχέση. Ὅταν ὁ πιστός καταπιέζεται, δέν μπορεί νά ἀναπτύξει ἐλεύθερα τήν ἀγάπη καί τήν ἀφοσίωσή του στόν Θεό. Ἀκόμη καί τό θαῦμα λειτουργεῖ καταπιεστικά γιά τά αἰσθήματα καί τίς σκέψεις τῶν ἀνθρώπων. Γι' αὐτό ὁ Χριστός ζητοῦσε ἀπό τούς ἀνθρώπους νά μήν διαδίδουν τά θαύματά Του. Τό θαῦμα δέν λειτουργεῖ θετικά γιά τήν πίστη, διότι ἀναπτύσσει μία πίστη ἐξαναγκαστική. Στήν καθημερινότητά μας ὁ Ἰησοῦς συμπορεύεται μαζί μας. Μᾶς παρακολουθεῖ καί σκορπίζει ἀφειδώλευτα τίς εὐλογίες Του. Δέν θέλει ὅμως νά μᾶς ἐπιβάλλεται. Ἐπιθυμεῖ ἐμεῖς νά Τόν ἀναζητοῦμε. Προσδοκᾶ ἐμεῖς νά ἔχουμε τίς κεραῖες

τῆς ψυχῆς μας ἀνοιχτές καί τήν πνευματική μας ὄραση καθαρή, γιά νά συλλαμβάνουμε τίς εὐεργεσίες Του καί νά καλλιεργοῦμε τήν εὐγνωμοσύνη πρός τό πρόσωπό Του. Ἔτσι ἀναπτύσσεται τό εὐχαριστιακό φρόνημα μέσα στόν ἄνθρωπο. Ὁ ἄνθρωπος πού δέν κουράζεται νά εὐχαριστεῖ τόν Κύριο γιά τά δῶρα Του, προκόπτει στόν δρόμο τῆς γνώσης γιά τόν Θεό καί στήν ἐμπειρία τῆς καθαρῆς ἀγάπης. Αὐτή ἡ ἀπέριπτη ἀγάπη καί ἡ γνωριμία μέ τόν Κύριο εἶναι πού συνιστᾷ τήν ἀληθινή πίστη. Αὐτή ἡ ἐλεύθερη σχέση μέ τόν Θεό εἶναι πού φέρνει πλούσια καρποφορία στόν ἄνθρωπο.

Δεύτερον, ὁ Χριστός «ἐξένευσεν», ὅταν θεράπευσε τόν παράλυτο, δηλαδή δραπέτευσε μέσα ἀπό τό πλῆθος καί ἐξαφανίστηκε, γιά νά μᾶς δώσει τό παράδειγμα τῆς εὐγένειας καί τῆς ἀρχοντιᾶς. Ὅπως Ἐκεῖνος δέν θέλησε νά ἐπιβάλλει τήν παρουσία Του μέσα ἀπό τήν εὐεργεσία πού ἔκανε, ἔτσι κι ἐμεῖς θέλει νά εἴμαστε διακριτικοί μέ τούς ἀνθρώπους. Μᾶς ἔπλασε ἰκανούς νά ἀγαπᾶμε. Μᾶς χάρισε τή δύναμη νά πράττουμε τό καλό. Ὅταν γινόμαστε φιλόανθρωποι καί ἐλεήμονες, ἐπιθυμεῖ νά παραμένουμε

ἄθόρυβοι καί ἀόρατοι. Νά μήν κάνουμε αἰσθητή τήν παρουσία μας μέσ' ἀπό τίς καλές πράξεις. Νά μήν κομπάζουμε καί αὐτοδιαφημιζόμαστε ὡς φιλόανθρωποι καί εὐεργέτες τῶν ἄλλων. Νά μή θυμίζουμε στούς ἀδύνατους τή δική μας δύναμη. Νά μή δυσκολεύουμε τούς ἐμπερίστατους καί ἀναγκασμένους μέ τή δική μας ἐπιβολή. Νά εἴμαστε εὐεργετικοί ἀλλά ταυτόχρονα, εἰ δυνατόν, καί ἀόρατοι. Μέ ὅση ἀγάπη σκορπίζουμε τό καλό, μέ ἄλλη τόση ταπείνωση νά ἀφανίζουμε τόν ἑαυτό μας, γιά νά προβάλλεται πάντοτε ὁ Χριστός, πού εἶναι ὁ Δοτήρας κάθε ἀγαθοῦ. Ὅπως ὁ Ἰησοῦς, ἔτσι κι ἐμεῖς νά ξεγλιστροῦμε ἀπό τή δημοσιότητα, ἀπό τόν ὑπερβολικό θόρυβο, ἀπό τούς ἐπαίνους καί τίς πολλές εὐχαριστίες πρὸς τό πρόσωπό μας. Νά ξέρουμε ὅτι παραμονεύει ὁ μέγας πειρασμός τῆς κενοδοξίας καί ἡ θανατηφόρα πτώση τῆς ἔπαρσης καί τοῦ κομπασμοῦ. Ἐάν μέ τήν ἐλεημοσύνη πέσουμε στόν ἐγωισμό, τότε εἶναι ἄκαρπη ἡ ἀρετή μας καί ἴσως εἶναι καί αἰτία πνευματικῆς ζημιᾶς. Νά εἴμαστε ἐλεήμονες, γιά νά ἐλεηθοῦμε, ἀλλά νά εἴμαστε ταυτόχρονα καί ταπει-

νοί, για να μην γκρεμιστούμε στην αποξένωση από τον Θεό.

Στό περιστατικό τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς ὁ παράλυτος, ὅταν ρωτήθηκε ποιός τόν θεράπευσε, δέν ἤξερε τήν ἀπάντηση, «ὁ γάρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ». Ὁ Κύριος διέλαθε τῆς προσοχῆς ἀκόμη καί τοῦ ἀνθρώπου πού δέχτηκε τήν ἐνέργεια τῆς ἀγάπης Του. Σέ μία ἐποχή πού ἡ μοναξιά εἶναι βίωμα καί ἡ ἀδιαφορία εἶναι κανόνας, χρειάζεται κάθε πράξη ἀγάπης καί φιλανθρωπίας τοῦ ἑνός πρός τόν ἄλλο. Χρειάζεται ταυτόχρονα, ὅμως, καί κάθε ἀναγνώριση τῶν ἀμέτρητων δώρων πού χαρίζει ὁ Πανάγαθος Πατέρας σέ ὅλους μας. Σέ κάθε περίπτωση ἡ ἀγάπη δέν χρειάζεται διαφήμιση, διότι χάνει τήν ἀξία της. Ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ εἶναι αὐτονόητη, ἀλλά ἡ σχέση μαζί Του θέλει δουλειά. Μακάρι, ὅταν εὐεργετοῦμε, νά παραμένουμε ἄγνωστοι καί ἀνώνυμοι, ἀλλά ταυτόχρονα μακάρι νά ἀναγνωρίζουμε τίς ἄπειρες εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ σ' ἐμᾶς καί νά Τόν ἀναζητοῦμε, γιά νά Τοῦ ἀποδώσουμε τή δόξα καί τήν τιμή πού Τοῦ ἀξίζει στό διάβα ὅλου τοῦ χρόνου καί τῶν αἰώνων. Ἀμήν.